

JENNY (NÀNG THƠ)

Anh đã vì em bỏ rơi người tình bé nhỏ
Những mối tình xưa
Giờ chỉ là những ngôi quán trọ
Anh đã vì em bỏ quên tình yêu chồng vợ,
Em mách cho Anh nghe
Tình yêu ấy giờ đây thành Luận Lý
Em cho Anh cảm nang làm Thi Sĩ
Và chỉ cho Anh nơi hò hẹn đôi ta
Ở chốn không là
Chốn Anh đã đi qua.

Anh đã vì Em quên vực sâu trước mặt
Nhảy từ Hy Mã xuống lãng quên
Rồi căng buồm lên chiếc du thuyền
Để vượt biển cát vàng trên sa mạc
Địa đàng xưa, vì Em Anh từ bỏ
Chẳng chia tay chàng ngổ ngẩn Adam
Anh bắt chước Eve cắn vào Trái Cấm
Bước xuống sân đời khiêu vũ cùng Em

Anh rất hay đổi thay
Vì Em cần thay đổi
Trong vũ trụ vô cùng
Chỉ có Đổi Thay là Tuyệt Đối
(Nên Em phải thay đổi)
Nên Anh không thể yêu ai mãi mãi
Nên Anh chẳng muốn tin ai mãi mãi

Anh gọi tên Em
Từ chốn cực vi của từng nguyên tử
Là giai nhân – Em không tầm thường thế
Là yêu tinh – Em không là huyền thoại
Là thần tiên – Đừng đề cao Em mãi
Em không là hạnh phúc
Nhưng Em như Khoái Lạc
Bùng lên giữa cơn đau
Của tột cùng thân thể
Em không là búp hồng tươi ả,
Mà là tia chớp nhoáng lên
Sáng hơn cả mặt trời
Em không là trạm dừng chân

Của người lữ thứ
Đang lạc bước trên con đường vô định
Em không là bình yên
Chẳng bao giờ Em cần ngơi nghỉ
Em không là dinh dưỡng
Vì Em luôn vắt kiệt sức Anh
Em không là hồi sinh
Nhưng từ Em Anh ngang nhiên trỗi dậy
Và giết chết đi những cái chết trong sự sống

Em không là Tự Do
Nhưng Em là Tự Hữu
Em ban Anh tự do
Nên anh trở thành Nô Lệ.

Em mỉm cười khi Anh gọi tên Em
Tên Em là Nàng Thơ
Em là Em, Em là Anh, Em là tất cả...

Em hẹn Anh nửa đêm trên đỉnh đồi Sáng Tạo
Anh nhìn thấy đồi nhưng chẳng thấy đường đi
Bỗng chợt thấy mình lạc trên hoang đảo
Em lại hiện ra chỉ lối Anh đi

Em đưa Anh vào những cuộc tình
Khi tim anh ngập ngừng đứng lại
Rồi xúi Anh phụ tình
Khi Em hóa thân làm tình nhân mới

Anh đã biết đời là bể khổ
Phải quay đầu mới thoát khỏi biển mê
Anh muốn thử bơi về miền Giác Ngộ
Nhưng sợ đi lại chẳng có đường về

Em nói Anh đừng ngại chi làm lỡ
Tìm giác ngộ ta cùng vỗ cánh bay,
Anh thét vang trên đỉnh những tầng mây
Nhìn xuống chân, đời vẫn còn Bể Khổ.

Đỗ Quý Dân